

MEREN JA PIRUN VÄLISSÄ

Maria
Adolfsson

DOGGERLAND

TAMMI

MARIA ADOLFSSON

Harha-askel (2018, suom. 2019)

Myrskyvaroitus (2019, suom. 2019)

Meren ja pirun välissä (2020, suom. 2020)

Maria Adolfsson

**MEREN
JÄ PIRUN
VÄLISSÄ**

Suomentanut
Terhi Vartia

TAMMI
HELSINKI

Ruotsinkielinen alkuteos *Mellan djävulen och havet* ilmestyi 2020.

Copyright © Maria Adolfsson, 2020

First published by Wahlström & Widstrand, Stockholm, Sweden.

Published in the Finnish language by arrangement with Bonnier Rights,
Stockholm, Sweden.

Suomenkielinen laitos © Terhi Vartia ja Tammi 2020

Tammi on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä.

Painettu EU:ssa

ISBN 978-952-04-0367-6

*Heikko valitsee pirun
– vahva meren.*

DOGGERILAINEN SANANLASKU

Prologi

Kuuluu pelkkää kohinaa. Jalat ja kädet valahtavat voimattomiksi kuin sähköiskusta. Päähän syöksyvä veri saa ihon hiussuonet täyttymään ja naaman hehkumaan tulikuumana television kelmeässä kajossa.

Insertti on niin lyhyt, että naisen kasvot ehtivät vain vilahdtaa ruudussa. Paljaina, vakavina. Nopea vilkaisu kameraan. Vain neljä sekuntia, tai ehkä viisi. Samassa se on jo ohi.

Mutta hän ehtii nähdä nuo kasvot.

Omahyväiset, pöyhkeät. Tekopyhät. Teeskentelevät. Siltä näyttää ihminen, joka tietää arvonsa. Ikään kuin nainen toissaan kuvittelisi olevansa yhtään minkään arvoinen.

Ikään kuin olisi muka mitään muuta kuin pelkkä vitun huora.

Kaukosäädin iskeytyy seinään samalla hetkellä kun mylvintä täyttää huoneen.

Eikö kukaan muu huomaa? Onko hän ainoa, joka näkee teeskentelyn läpi? Onko se nyt helvetti hänen vastuullaan panna asiat kuntoon?

Hän oppoa syvemmälle nojatuoliin, ja hetken tuntuu, ettei hän jaksa. Ei todellakaan enää jaksa. Pitäisi luovuttaa ja antaa ämmän mennä menojaan. Niitä tulee kuitenkin lisää, eikä hän jaksa kaikkia hoidella. Hän on saamari soikoon tehnyt jo osuutensa, joku muu jatkakoon.

Hän voi antaa eukon mennä.

Voisi antaa.

Olisi voinut antaa.

Jos eukko vain ei olisi tunkenut itseään televisioon, ängennyt hänen kotiinsa. Hänhän olisi vallan hyvin voinut antaa eukon mennä, jos tämä ei olisi suorastaan pakottanut häntä toimimaan. Oikein kerjännyt sitä. Anelemalla anellut.

Ämmä siis saakoon juuri sitä mitä pyytää.

Hän avaa tietokoneen ja katsoo insertin uudestaan. Ja uudestaan. Näkee eukon kasvot niin monta kertaa, että voimat alkavat palata. Viimeistä kertaa varten.

1

Nainen on ärsyttävän kaunis. Pitkä ja pukeutunut valkoisiin toisin kuin häntä katselevat ihmiset, joilla on yllään lähinnä nuhjaantunutta mustaa. Hänen kauneutensa on sitä sorttia, joka saa hänet ikään kuin leijumaan hiukan muiden yläpuolella. Hänen ulkomuotonsa, puhetapansa, liikkeensä, eleensä ja – mikä oikeudenmukaisuuden nimissä on todettava – se, että hän ihan fyysisestikin on metriä ylempänä kuin yleisönsä, saavat hänet vaikuttamaan korkeuksiin kohonneelta jumalattarelta.

Karen katselee pientä esiintymislavaa huoneen toisessa päässä ja kiroaa, että ylipäätään tuli käymään.

– Tulisit nyt edes piipahtamaan studiolla, oli Leo sanonut. – Juhlistamme vähän sitä, että lopulta on valmista.

Leo oli kuulostanut aamupäivällä puhelimessa iloiselta, vähän hengästyneeltäkin. Ja toki Karen saattoi samalla tuoda uudet avaimet, kun kerran joka tapauksessa ajaisi kaupunkiin. Ei suinkaan uteliaisuuttaan, vaan silkkaa reiluuttaan.

– Tapaat sitten hänetkin samalla, oli Leo sanonut.

Turha edes mainita, kenet.

Nyt Karen Eiken Hornby sitten puristaa avainnippua takintaskussaan ja antaa katseensa harhailia KGB Productionin

toimitilassa. Ja näkee Leon. Leo Friis seisoo aivan lavan vieressä ja hymyilee jollekin, mitä korkeuksiin kohonnut jumalatar on juuri sanonut.

Vain kolme viikkoa, Karen ajattelee, ja jokin on jo muuttunut. Viimeisten kolmen viikon ajan Leo on yhä harvemmin ehtinyt käymään kotona Langevikissa. Hän on yöpynytkin studiolla. Karenista tuntuu kuin hän olisi vain muutamassa viikossa jo unohtanut, miltä Leo edes näyttää.

Väsyneeltä, hän ajattelee. Mutta onnelliselta.

Leo huomaa Karenin ja heilauttaa kättään ennen kuin kääntää taas huomionsa esiintymislavalle.

– En nyt puhu enempää, sanoo nainen valkoisissaan.
– Haluan vain kerran vielä todeta, että ilman teitä kaikkia tämä ei olisi mitenkään ollut mahdollista. Kiitos, kun autoitte minua löytämään takaisin juurilleni ja samalla jatkaamaan matkaa.

Nainen pitää taidepaussin nostaen katseensa ylöspäin, ja pieni seurakunta tuijottaa häntä suorastaan hartaudella. Sitten hän kääntää taas huomion yleisönsä ja kallistaa päätään vienosti hymyillen ennen kuin päättää esityksensä.

– Vain muutos on pysyvää. Muistakaa se aina.

Hän kohottaa lasinsa, ja olutpulloja ja viinilaseja kilistelään.

– Herranjestas, miten syvällistä, sanoo Karen hiljaa itseksseen.

Ei kuitenkaan riittävän hiljaa.

– Mitä sinä täällä mutiset? Eikö tähden loiste miellytä?

Kore Traavad on huomaamatta hiipinyt Karenin viereen ja ojentaa nyt hänelle olutpulloa leveästi hymyillen.

Kore näyttää jos mahdollista vielä tyytyväisemmältä kuin Leo, Karen ajattelee. Kuin kissa jolla on edessään lautaselinen vastapyydettyjä silakoita. Tai kuin yksi omistajista musiikkituotantoyhtiössä, joka on juuri saanut valmiiksi

viimeiset nauhoitukset maailmantähden kanssa. Maailmantähden, joka on kymmenen vuotta pysytellyt poissa julkisuudesta ja nyt yhtäkkiä päättänyt tehdä comebackin.

Karen pudistaa päätään.

– Taidan itse asiassa häipyä saman tien. Tulin vain tuomaan Leolle uudet avaimet. Oli pakko vaihtaa lukot kotona.

– Joo, kuulin että teille oli murtauduttu. Mutta Leon mukaan mitään ei ollut varastettu.

– Eli ei hänen kitaraansa. Vähän perintöhopeita sen sijaan oli viety, jos niitä nyt lasketaan.

Molempien talojen ulko-ovien lukkojen vaihtaminen oli maksanut yhdeksänsataakuusikymmentä markkaa ja viisikymmentä šillinkiä. Lukkofirmalta oli mennyt kuusi tuntia ennen kuin se oli saanut mahdutettua Langevikin päivän ohjelmaan.

Karenin lyhyen kauppareissun aikana joku oli ehtinyt murtaa sekä päärakennuksen että pikkutuvan lukon. En taatusti ollut poissa kuin tunnin, korkeintaan puolitoista, oli Karen ajatellut kierrellessään huoneita aistit valppaina, erittäin tietoisena riskistä, että talossa saattoi edelleen olla joku.

Mikä tosin oli epätodennäköistä, etenkin kun ajatteli sitä valkoista pakettiautoa, joka oli tullut sivutiellä vastaan hänen ajellessaan kotiin takakontissa uusi ruuvinväänin, neljä pakettia puuruuveja ja kaksi laatikkoa punaviiniä. Hän ei ollut ihmeemmin kiinnittänyt pakettiautoon huomiota silloin, ajatellut vain hajamielisesti, ettei se näyttänyt tulta.

Kotona oli sitten käynyt nopeasti selväksi, mitä talosta oli viety. Hopeaa.

Olohuoneen piirongin päällä näkyi ohuessa pölykerroksessa kaksi ympyrää siinä kohdassa, jossa 1700-luvun lopun kynttilänjalat olivat olleet. Laatikko, jossa Karen oli

säilyttänyt äidin bretonisuvun puolelta perittyjä pöytähopeita, oli tyhjennetty kokonaan ja heitetty lattialle.

Muilta osin pakettiauton tyytit olivat nähtävästi todeneet, ettei Karen Eiken Hornbyn omaisuudella juuri ollut arvoa. Edes hänen välipäivien alennusmyynnistä ostamansa suhteellisen uusi televisio ei ollut kelvannut. Kokoelma siinänsä ihan kohtuullisia elsassilaisia viinejä viinitilalta, josta hän omistaa muutaman vaivaisen prosentin, ei sekään varsinaisesti houkutellut varastamaan, mutta se etteivät varkaat olleet vieneet edes paria pulloa osoittaa, etteivät he olleet ehtineet kellariin saakka. Karen oli lohdutellut loukattua ylpeyttään sillä, että todennäköisesti he olivat jostain syystä joutuneet keskeyttämään puuhansa.

Todettuaan, että kaikki viinipullot olivat sekä tallessa että vahingoittumattomia, hän oli hieman rauhoittunut ja tajunnut, mikä oikeasti oli varastamisen arvoista, ja juossut sitten pahoin aavistuksin pihan poikki pikkutupaan.

Kouristava tunne vatsassa hän oli hetkeä myöhemmin soittanut Leolle kertoakseen, että tämän kallein omaisuus oli viety. Kitaroiden kitara, vuoden 1932 Martin, oli kyllä kestänyt Leon asunnottomuuden, mutta sitä ei olisi selvästikään pitänyt jättää taloon, jonka lukot olivat käsittämättömän kehnot ja todennäköisesti samaa vuosimallia kuin itse kitara.

Ajatukset vakuutuksista ja vuokraemännän vastuusta olivat pyörineet Karenin päässä puhelimen hälyttäessä. Ja kun Leo vihdoin vastattuaan oli sanonut, että ei mitään hätää, kitara oli studiolla, helpotus oli saanut Karenin siltä istumalta lupaamaan, että hän kävisi tuomassa uudet avaimet studiolle. Joten heti kun lukkoseppä oli hoitanut hommansa, hän oli hypännyt rattiin. Yhdeksänsataakuusikymmentä markkaa, viisikymmentä šillinkiä ja muutama kilo perintökaluja köyhempänä.

Koren ääni kiskaisee hänet takaisin nykyhetkeen.

– Sinä se olet happamalla päällä.

Karen loihtii kasvoilleen hymyn ja tarttuu olutpulloon.

– Enpäs ole, hän sanoo ja ottaa kulauksen. – Onnittelut, muuten. Teillä taisi olla aikamoinen puristus loppua kohden. Nytkö sitten on valmista?

Kore pullistaa poskiaan ja puuskahtaa kuuluvasti.

– Äänitykset ovat sinänsä valmiit. Jos siis onnistun esittämään kaikki viime hetken typerät muutokset, hän lisää. Karen katselee Koren väsyneitä kasvoja ja avaa jo suunsa kysyäkseen, mitä tämä tarkoittaa, mutta malttaa sitten mielensä. Äänitykset eivät ole hänen asiansa, ja hän haluaa jo lähteä.

– Nyt sitten vain pidetään peukkuja, että vastaanotto on hyvä kun sen aika koittaa, hän toteaa. – Koko levykö siis julkaistaan vasta syksyllä?

Hän on jo kuullut suunnitelmista. Ensin julkaistaan uutinen: Luna on palannut kymmenen vuoden hiljaisuuden jälkeen. Single ilmestyy alkukesästä ja loput kappaleet syksyllä kiertueen yhteydessä. Todennäköisesti, oli Leo sanonut. Jos kaikki sujuu hyvin.

Karen oli kuunnellut puolella korvalla. Lunan musiikki ei ollut juuri kiinnostanut häntä edes tämän suuruuden päivinä; hömppäpoppia ja kalliit lavashow't. Helppoa sivuuttaa, helppoa unohtaa muiden, vielä suurempien artistien aiheuttamassa kohussa. Mutta jostain syystä Luna oli aina saanut hyvät arvostelut ja noussut myöhemmin peräti jonkinlaiseen kulttimaineeseen. Eikä vähiten siksi, että hän oli täysin varoittamatta vetäytynyt julkisuudesta ollessaan vielä huipulla.

Kore nyökkää.

– Niin on ainakin suunniteltu, hän sanoo. – Toivottavasti siitä tulee mahtavan iso tapaus.

Minua ei kiinnostanut aiemminkaan. Ja nyt kiinnostaa vielä vähemmän, ajattelee Karen vilkaisten esiintymislavalle, missä Leo juuri sanoo jotakin mikä saa Lunan nauramaan ääneen.

Näin kaukaa Karen ei näe täydellistä valkoista hammasriviä. Mutta hän tietää, että täydellinen sen täytyy olla.

Mitä helvettiä minä edes teen täällä?

– Voisitko antaa avaimet Leolle? hän kysyy. – On vähän kiire, ja hän näyttää olevan varattu.

– Älä viitsi, nythän on juhlat. Ajattelimme juhlia kunolla, vaikkei meitä tämän enempää ole. Eirik on myös tulossa, hänen pitäisi itse asiassa olla täällä ihan näinä hetkinä.

Kore vilkaisee rannekelloaan ja sitten ulko-ovea kuin saisi sillä tavalla loihdittua poikaystävänsä paikalle.

– En ehdi jäädä. Lupasin käydä Mariken ateljeella katsomassa, mitä hänellä on tekeillä.

– Etkö muka voi viipyä edes vähän aikaa? Jos olet oikein kiltisti, niin voit päästä tapaamaan...

Korelta jää lause kesken, kun Leo lähestyy heitä valkopukuinen jumalatar vierellään. Karen huomaa, että Leo pitelee kättään naisen selässä kuin ohjaten tätä eteenpäin.

– Hei Karen, Leo sanoo. – Ajattelin vain esitellä teidät. Tässä on Karen, se poliisi jonka luona asun. Ja tässä siis on Luna, joka tuskin tarvitsee sen tarkempaa esittelyä.

Se poliisi jonka luona asun.

Karen ojentaa kätensä, mutta kättelyn sijaan Luna painaa kämmenensä yhteen ja kumartaa kevyesti.

– Namaste.

Hymy jonka Luna väläyttää Karenille on niin vastustamaton, ettei hän voi kuin tuijottaa mykkänä. Hän tuntee kutistuvansa ja huomaa jokaisen yksityiskohdan. Puhtaat, meikittömät kasvot, hohtavan, tasaisen ihon. Platinanvaaleat, lyhyeksi leikatut hiukset. En ikinä leikkauttaisi tuollaista

mallia, Karen ajattelee. En vaikka olisin kymmenen vuotta nuorempi ja kalloni olisi kuin jollakin helvetin Nefertitillä.

Sitten hän tajuaa, että hänen kätensä on edelleen ojennettuna, ja vetäisee sen takaisin.

– Öh... hei. Kaiuttimista virtaava musiikki ja puheensorina, jotka alkoivat välittömästi Lunan poistuttua lavalta, leviävät tilaan kuin paksu melumatto vaimentaen kaikki muut äänet.

– Karen on vanha ystävä, Kore kailottaa. – Tai oikeastaan Eirikin ystävä ensi alkuun. He ovat tunteneet kouluajoilta asti.

Luna ei näytä kiinnittävän mitään huomiota Koren puheisiin. Sen sijaan hän katselee edelleen Karenia kiinteästi.

– Tosi mukavaa tavata sinut, hän toteaa kumartuen eteenpäin. – Leo on kertonut, että on tosi kiitollinen siitä, kun saa asua luonasi. Ja että sinä käytännössä pelastit hänet.

Karen tuntee kasvojensa pingottuvan, kun hän pakottautuu hymyilemään. Hän yrittää keksiä jotakin sanottavaa, vaikkei pysty ajattelemaan muuta kuin miten säälittävä vastakohta hänen täytyy olla tuolle vaalealle naiselle, joka seisoo kuin patsas hänen edessään. Lunalla näyttää olevan lasissaan jotain kivennäisveden näköistä, ja Karen yrittää vastustaa kiusausta hörpätä olutta suoraan pullosta.

Sano jotakin. Äläkä vain seiso hiljaa kuin mikäkin pölkkyä.

– Ja minäkin olen kiitollinen, Luna jatkaa. – Siis siitä että pelastit Leon minulle. En olisi ikinä pystynyt tekemään tätä upeaa matkaa ilman Leoa.

Kevyt hipaisu Leon käsivarteen kertoo tuttavallisesta suhteesta. Intiimistä suhteesta. Leo pitelee edelleen kättään Lunan selässä. Leo ja Luna. Ihan naurettavaa. Karen tuntee sisunsa kuohahtavan ja katsoo Leoa tiukasti silmiin.

– Etkö siis olekaan enää pelkkä muusikko? hän kysyy.
– Onko sinusta tullut matkaopaskin?

Jumalatar naurahtaa. Ääni on heleä ja kirkas, ja Leo näyttää hetken hämmentyneeltä.

– Niin siis Luna tarkoitti matkalla...

Leo vaikenee.

– Ymmärsin kyllä, Karen sanoo. – Kunhan vitsailin.

Luna katselee häntä pää kallellaan. Mietteliäänä.

– Tosiaan, Leo sanoi että olet hauska, hän toteaa. – Ja to-pakka. Mutta niin poliisin täytyy varmaan ollakin. Ja vuokra-emännän.

– Niin varmaan, sanoo Karen lyhyesti. – Oli tosi mukava tavata sinut, Luna, hän lisää ja pakottautuu hymyilemään vielä kerran samalla kun kaivaa avaimet takintaskustaan.

– Mutta nyt minun on ikävä kyllä mentävä.

Sitten hän kääntyy Leon puoleen.

– Tulin vain tuomaan nämä sinulle. Siltä varalta että saisit päähäsi tulla kotiin yöksi.

Karen katu sanojaan saman tien.

Helvetiäkö se hänelle kuuluu, missä Leo Friis yönsä viettää. Saati kenen kanssa.

2

On vain epätavallisen lämmin, Karen vakuuttelee itselleen. Siksi alan hyytyä. Lämpömittari näytti kahtakymmentäviittä kun hän parikymmentä minuuttia sitten luottavaisin mielin vetäisi lenkkitossut jalkaansa.

Juokseminen alkoi kuitenkin tökkiä jo siinä vaiheessa, kun hän hölkkäsi hiekkatielle, kääntyi kohti pohjoista ja jatkoi pitkin rantapolkua. Eli hän jaksoi juosta vain reilun kilometrin ennen kuin väsymys iski täydellä voimalla. Hän pakotti itsensä puskemaan vielä toisen mokoman ennen kuin luovutti ja rojahti vapisevin jaloin sileälle rantakalliolle selkä käkkyrämäntyä vasten.

Huhtikuun lopussa ei pitäisi olla näin lämmin, hän ajattelee. Ei varsinkaan Doggerlandissa.

Hän katselee alistuneena taivaanrantaa ja ryhtyy murehtimaan. Järjestelmällisesti. Hän aloittaa kasvihuoneilmioista, maapallon lämpenemisestä ja napajäätiköiden sulamisesta ja tuntee kuinka toivottomuus valtaa mielen kun hän kuuva hikeä otsaltaan. Hän hakee lohtua, jota on aina saanut katsellessaan merta, oli se sitten uhkaavan lyijynharmaa korkeine aaltoineen tai sellainen kuin tänään, kun auringon petollinen välke laineilla peittää alleen meren lahjat ja uhrin.

Viimeaikaisten hälyttävien ilmastouutisten vuoksi sekä merenkuuhu rantakallioita vasten että laineiden lipplatus

kivirannassa eivät tuo lohtua vaan kuulostavat enemmänkin avunhuudolta. Peli on pelattu, hän ajattelee. Jos emme tee jotain heti, menetämme kaiken.

Hän yrittää hillitä ahdistustaan siirtämällä katseensa likaisiin lenkkareihinsa ja pakottautumalla murehtimaan asioita, joille voisi tehdä jotakin. Pyykkikonetta, joka on lingotessaan alkanut pitää omituista ääntä, ja numeroita, jotka tuijottivat häntä pilkallisesti, kun hän eilisiltana kävi katsomassa pankkitiliään. Ja sitten sitä, mikä häntä perjantaiamuna odottaa: terveyden ja toimintakyvyn arviointi eli TTA. Pakollinen vuotuinen terveystarkastus, kuntotesti ja ampumakoe. Häneltä testataan näkö, mitataan maksa-arvot, verenpaine, veriarterit... Hän sallii itselleen hetken riemun siitä, että on viime kuukaudet sentään juonut alkoholia tosi vähän. Ainakin oman mittapuunsa mukaan. Tupakkaakin on kulunut vähemmän. Hän on periaatteessa lopettanut polttamisen kokonaan.

Periaatteessa.

Ja ainakin hän on treenannut: tehnyt kaikki jumppaliikkeet, joita fysioterapeutti on polvivamman vuoksi käskenyt tehdä koko loppuiän. Lisäksi hän on jumpannut käsivarsi- ja vatsalihaksiaankin niin että tuntee jo voimien kasvaneen.

Juoksemassa hän ei kuitenkaan ole käynyt. Eikä perjantaina suinkaan testata lihasvoimaa, vaan hänet istutetaan kuntopyörän selkään elektrodit liimattuina hikiseen ihoon.

Eivät kai ne sentään voi minua erottaa? hän miettii. Tietäväthän ne, miksen ole pystynyt kunnolla treenaamaan viime syksyn jälkeen. Ensin meni polvi, ja sitten tuli lumi ja liukkaus... Mielessä vilahtaa käyttämätön kuntopyörä kellarissa, ja hän pakottaa ajatukset toisaalle. Kuten mammografiaan, jota nykyään tarjotaan kaikille Doggerlandin poliisin naispuolisille työntekijöille ja johon hän on nyt ensimmäistä kertaa menossa. Hän aikoo vetää päänsä pensaasta ja kestää

urhoollisesti rintojen litistämisen lasilevyjen väliin. Jokunen viikko sitten hän oli tuntenut suihkussa ollessaan pienen kyhmyä toisessa rinnassa. Siitä ei oikein saanut otetta, mutta kova se oli. Eikä hän aiemmin ollut sellaista huomannut.

Vaikkei sitä nyt kannata sen enempää miettiä. Mieti sen sijaan ampumakoetta. Se ei sentään huolestuta.

Hän antaa huolten tulla pieninä puuskina patistaen jo seuraavaa ajatusta esiin, jotta edellinen ei jäisi muhimaan. Kattoremontti, syysvaalien tuloksia ennakoivat mieli-pidemittaukset, hemmetin mammografia, Yhdysvalloissa taas kouluampuminen, äskettäinen terrori-isku Ranskassa, Trumpin viimeisin tviitti.

Hänen oma peilikuvansa aamulla.

Sen sijaan että olisi vain mekaanisesti suorittanut aamutoimet, hän oli jäänyt hammasharja kädessä tuijottamaan kelmeitä kasvoja peilissä. Hän oli irvistänyt ja todennut, että rypyt ja juonteet olivat syventyneet sitten sen kun hän viime kerran oli ne pannut merkille, ja että jokin leukapielissä näytti väsähtäneen. Ja hän tietää, että äkillinen epävarmuus on seurausta eilisestä kohtaamisesta Lunan kanssa. Eteerisen, valkoisiin pukeutuneen olennon, joka lumooa kaikki.

Paitsi happaman langevikiläisen rikoskomisarion.

Ja sitten vielä riita Leon kanssa. Vai oliko se edes riita? Leo oli tullut hänen perässään autolle. Yrittänyt suostutella jäämään. Ihmeteltyt, miksi hän oli niin nyreä.

– Miksei hän voi edes tervehtiä niin kuin normaali ihminen? oli Karen sähähtänyt.

– Luna ei koskaan kättele, oli Leo vastannut. – Moni laulaja pelkää pöpöjä. Sitä paitsi hän tainnut olla jo muutaman vuoden buddhalainen.

No eipä näytä pelkävän pöpöjä kun sinuun ripustautuu, oli Karen ajatellut mutta saanut onneksi pidettyä suunsa kiinni. Sen sijaan hän oli katsellut, kun Leo työnsi avaimet

taskuunsa, ja ajatellut, että niille tuskin olisi lähiaikoina käyttöä.

Tänä aamuna miehestä ei ainakaan ole näkynyt vilaustakaan. Eikä sen puoleen Sigridistäkään, hän ajattelee hätätien mielestään huolen, joka on väijynyt takaraivossa siitä lähtien, kun hän huomasi, että pikkuhuoneen ovi oli auki ja sänky tyhjä. Petaamatta tosin, mutta se nyt ei ollut mikään merkki siitä, että Sigrid olisi ollut yötä kotona. Hänkään.

Sigrid on aikuinen, Karen muistuttaa itseään. Sekä Sigridillä että Leolla on oikeus tulla ja mennä mielensä mukaan. He ovat vuokralaisia, siinä kaikki. Kaksi tuuliajolle joutunutta sielua, jotka ilmestyivät hänen leppoisaan elämäänsä.

Miksi helvetissä minun piti päästää heidät sisään?

Kahdenkymmenen minuutin kuluttua Karen seisoo kiviportaiden juurella kaiteeseen nojaten. Korvissa suhisee ja kuuma aalto käy läpi koko kehon saavuttaen kiehumispisteen kasvojen kohdalla. Hän painaa otsansa kylmää rautakaidetta vasten ja kuulee pikkutuvan oven aukeavan. Vai niin, hän ajattelee. Tulit sitten kuitenkin yöksi kotiin.

Seuraavassa hetkessä hän kuulee jo Leon äänen.

– Mutta oletko soitellut ihmisille? Täytyyhän jonkun tietää, missä hän on. Entä Brynn tai Gordon? Tai Billy? Billyhän tietää täsmälleen, mitä hän milloinkin tekee.

Seuraa hiljaisuus, kun Leo kuuntelee vastausta linjan toisessa päässä, ja Karen käyttää tilaisuutta hyväkseen, nousee portaat ja painuu ovesta sisään kääntymättä katsomaan taakseen. Juuri kun hän on astumaisillaan yläkerran kylpyhuoneeseen, hän kuulee taas Leon äänen.

– Ehkä hän on vain unohtanut koko jutun ja ilmoittelee itsestään ihan näillä hetkillä. Tai ilmaantuu studiolle huomenaamuna. Olen itse asiassa tosi tyytyväinen, kun en joudu ajamaan sinne tänään. Hirveä krapula, eikö muka sinulla?

– Mitä on sattunut? kysyy Karen hetkeä myöhemmin käydessään istumaan keittiönpöydän ääreen suihkunraikkaana ja kasvoillaan paksu kerros peilikaapin uumenista löytynyttä kosteusvoidetta.

Voide haisee vähän härskiintyneeltä, hän ajattelee.

– Kyse on Lunasta, Leo vastaa. – Meidän piti tehdä pari lisänauhoitusta tänään, mutta Kore ei saa häntä kiinni.

– Eikös teidän pitänyt olla jo valmiita? Ettekös te sitä juhlistaneet?

– Periaatteessa joo. Mutta Luna sai eilen vielä yhden idean, jota lopulta päätimme kokeilla ennen hänen lähtöään.

– Onko hän siis lähdössä kotiin? Karen kysyy yrittäen kovasti olla kuulostamatta huojentuneelta.

Leo kallistaa päätään ja haukottelee.

– On, ylihuomenna, hän vastaa. – Menee varmaan ensi kuun lopulle, ennen kuin hän voi tulla takaisin. Mutta hänen piti puhua nyt iltapäivällä Koren kanssa ja päättää, moneltako tapamme studiolla. Kun on vain tämä ja huomisen päivä aikaa.

– Hän varmaan nukkuu vielä. Ehkä hänkin on krapuloisinaan?

– Lunako? Ei hemmetissä, hänhän ei juo ollenkaan.

No eipä tietenkään, ajattelee Karen tarttuen teekannuun.

– Paitsi litroitain mehua ja muuta sontaa, Leo jatkaa. – Tiesitkö että ruohoakin voi kuulemma syödä? Tai ainakin juoda. Helvetin terveellistä kuulemma.

– Anna palaa, sano Karen osoittaen keittiön ikkunasta ulos. – Voit aloittaa saviheinästä tuolta liiterin seinustalta ja laiduntaa siitä sitten näppärästi pihan poikki.

Leo tyrskähtää.

– Oletko edelleen pahalla päällä? Leo kysyy ja leikkaa siivun leivästä, joka on edelleen pöydällä siitä, kun Karen pari tuntia aikaisemmin söi aamupalaa. – Otatko sinä? hän lisää pitäen leipäveistä kysyvästi koholla.

– Ei kiitos. Tai no. Leikkaa minullekin siivu.
– Mikä sinua vaivasi? Eilen, tarkoitan.
– Ei mikään. Väsytti vain. Ja tuntui, etten... kuulunut joukkoon. Se ei varsinaisesti ollut minun juttuni.

– Niin mikä siis? Hyvää musiikkia, ruokaa ja ilmaista viinaa. Sekä iloisia ihmisiä, jotka juhlivat hyvin tehtyä työtä. Sellainenko ei yhtäkkiä olekaan ”sinun juttusi”?

Karen ei vastaa.

– Oli miten oli, ainakaan minun ei tarvitse ajaa tänään kaupunkiin, Leo toteaa haukotellen taas. – Emme voi tehdä mitään ilman Lunaa. Pahimmassa tapauksessa joudumme aloittamaan tosi aikaisin huomenna, tai muuten hän saa Koren mukaan unohtaa koko idean. Loppuviikosta studiolle tulee jo uusi bändi.

– Missä Luna asuu? Hotellissako?

– No ei helvetissä. Vuokrahuvilassa Friselissä. Eihän häntä muuten olisi pystynyt pitämään piilossa. Kaikki jotka tekevät hänen kanssaan töitä ovat allekirjoittaneet salassapitosopimuksen. Kai sinäkin olet luvannut pitää suusi kiinni?

Leo katsoo Karenia tiukasti.

– Toki, en ole sanonut halaistua sanaa. Mutta onko joku siis käynyt siellä? Siis Friselin huvilalla. Voihan Luna olla siellä vaikkei vastaakaan puhelimeen. Jos vaikka jotakin on sattunut, tai hän on ottanut yliannostuksen... Ai mutta ei tietenkään, hänhän on raivoraitis.

Leo pudistaa ärtyneenä päätään. Sitten hänen kasvoillaan häivähtää huoli.

– Kore aikoo käydä siellä illempana, jos Lunasta ei edelleenkaan ole kuulunut mitään. Mitä? Oletko siis sitä mieltä, että meidän pitäisi huolestua?

– En minä ole mitään mieltä. En yhtään mitään.

Ihmettelen vain, miksi Kore soitti juuri sinulle kysyäksseen, mihin Luna on hävinnyt, hän ajattelee.

Samassa ulko-ovi aukeaa ja Karen tuntee yhtä aikaa helpotusta ja ärtymystä kuullessaan Sigridin äänen.

– Huhuu? Onko ketään kotona?

Leo vilkaisee Karenia varoittavasti.

– Iisisti nyt, hän sanoo. – Sigrid on jo yhdeksäntoista.

Sitten hän kumartuu eteenpäin silmät sirrillään.

– Mitä hemmettiä sinulla muuten on naamassa?

KEVÄT JA KUOLEMA SAAPUVAT DOGGERLANDIIN

Kiitetyn Doggerland-sarjan kolmannessa, itsenäisessä osassa Karen Eiken Hornby on mahdollisten valintojen edessä.

Maailmankuulu laulaja Luna on saapunut salaa Doggerlandiin äänittämään uutta musiikkia. Luna on ärsyttävän kaunis ja hyvä – ja ärsyttävän läheisissä väleissä komisario Karen Eiken Hornbyn alivuokralaisen Leon kanssa. Sitten Luna katoaa, ja samanaikaisesti toinen nainen joutuu pääkaupunkia vainoavan sarjaraiskaajan uhriksi. Epätavallisen kuumien kevään viikkojen aikana Karenin on tehtävä päätöksiä, jotka merkitsevät eroa elämän ja kuoleman välillä sekä hänelle että muille. Päätöksiä, jotka tulevat muuttamaan kaiken.

”Ruotsalaisten dekkaristien loputtomasta virrasta vain harva erottuu edukseen. Maria Adolfsson on yksi heistä.”

AFTONBLADET

”On ilo palata Doggerlandiin kolmatta kertaa.”

DAGENS NYHETER

9 789520 403676

www.tammi.fi

84.2

ISBN 978-952-04-0367-6